

2015/2113(INI)

24.9.2015

OPINIA

Komisji Handlu Międzynarodowego

dla Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii

W kierunku europejskiej unii energetycznej
(2015/2113(INI))

Sprawozdawca komisji opiniodawczej: Klaus Buchner

PA_NonLeg

WSKAZÓWKI

Komisja Handlu Międzynarodowego zwraca się do Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, jako komisji przedmiotowo właściwej, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

1. zdecydowanie uważa, że w perspektywie długoterminowej stabilna unia energetyczna powinna opierać się na połączeniach międzysystemowych (ze szczególnym naciskiem na wyspy energetyczne i regiony UE znajdujące się w trudnej sytuacji), zwiększonej efektywności energetycznej, oszczędności energii, pełnym wykorzystaniu potencjału bezpiecznych i środowiskowo zrównoważonych rodzimych źródeł energii, opłacalności, eliminowaniu ubóstwa energetycznego, poprawie samowystarczalności i współpracy oraz wiarygodnych ocenach wpływu na przyszłą infrastrukturę energetyczną; popiera cel unii energetycznej polegający na odejściu od gospodarki napędzanej paliwami kopalnymi, w której podstawą energii jest scentralizowane i ukierunkowane na podaż podejście zależne od starych technologii; uważa, że handel może przyczynić się do osiągnięcia tego celu;
2. podkreśla, że UE powinna nadać priorytet pomaganiu najbardziej narażonym krajom w dywersyfikacji źródeł i dróg dostaw, w tym odwróceniu przepływu, przy czym należy położyć nacisk na energię odnawialną i powiązane instalacje magazynowe, aby zwiększyć efektywność energetyczną na świecie, a także powinna wspomagać eliminowanie ubóstwa energetycznego, przyczyniać się do zrównoważonego rozwoju na świecie oraz wspierać światowe starania na rzecz przeciwdziałania zmianie klimatu;
3. wskazuje, że UE importuje 53% energii, przeznaczając na ten cel około 400 mld EUR rocznie, co czyni ją największym importerem energii na świecie; przypomina, że 61% importowanego gazu wykorzystuje się w budynkach, głównie do ogrzewania i chłodzenia, oraz że zapotrzebowanie na energię w sektorze budowlanym stanowi około 40% zużycia energii w UE oraz jedną trzecią zużycia gazu ziemnego; podkreśla zatem, że przyrost efektywności energetycznej miałby znaczący wpływ na zmniejszenie unijnego importu energii z państw trzecich i na deficyt handlowy państw członkowskich, a tym samym wzmocnienie pozycji negocjacyjnej UE w sprawach dotyczących energii pozyskiwanej z zewnątrz; jest przekonany, że wiążący cel w zakresie efektywności energetycznej stanowiłby racjonalny pod względem kosztów sposób osiągnięcia samowystarczalności energetycznej; wskazuje, że dzięki ambitnemu programowi na rzecz zwiększenia efektywności energetycznej mieszkań w całej UE można by ograniczyć bezrobocie;
4. popiera cel unii energetycznej polegający na odejściu od gospodarki napędzanej paliwami kopalnymi, w której podstawą energii jest scentralizowane i ukierunkowane na podaż podejście zależne od starych technologii i przestarzałych modeli biznesowych; uważa, że handel może przyczynić się do osiągnięcia tego celu;
5. podkreśla, że wszystkie umowy handlowe powinny zawierać rozdziały dotyczące energii, mające na celu budowanie partnerstw energetycznych z korzyścią dla obu stron i poprawę dostępu do zasobów energetycznych i rynków zagranicznych, zarówno z wieloletnimi partnerami o ustalonej pozycji, jak i z nowymi, perspektywicznymi krajami partnerskimi, m.in. z takich regionów jak Azja Środkowa, Afryka Północna oraz Ameryka Północna i Południowa, oraz że powinny one zwiększyć bezpieczeństwo dostaw energii w UE, umożliwiając dywersyfikację źródeł energii, ustalenie norm jakości produktów

energetycznych i opracowanie wspólnych norm zrównoważonej produkcji energii; nadal uważa, że kluczowe znaczenie ma ograniczenie zależności od importowanej energii, szczególnie przez bardziej zdecydowane wspieranie energii odnawialnej i efektywności energetycznej; apeluje o spójność w tym zakresie między polityką handlową UE a zasadami polityki energetycznej UE i podkreśla fakt, że rozdziały umów handlowych dotyczące energii powinny wspierać ogólne cele UE w zakresie klimatu i energii odnawialnej, a także nadrzędny cel, jakim jest dekarbonizacja gospodarki zgodnie z konkluzjami Rady Europejskiej w sprawie unii energetycznej z marca 2015 r.;

6. zaznacza, że polityka handlowa UE powinna dążyć do zwiększenia bezpieczeństwa energetycznego zgodnie z art. 194 TFUE oraz do zróżnicowania europejskiego koszyka energetycznego i ograniczenia zależności od pojedynczego zewnętrznego dostawcy lub pojedynczego punktu dostaw, z poszanowaniem podziału odnośnych kompetencji ustanowionego w Traktacie; podkreśla, że zmniejszenie uzależnienia od jednego dostawcy nie powinno prowadzić do zwiększenia zależności od drugiego; uważa, że wszystkie projekty infrastrukturalne UE i umowy handlowe mające na celu dywersyfikację źródeł energii, dostawców i tras muszą być w pełni zgodne z długoterminowymi zobowiązaniami UE w zakresie dekarbonizacji oraz z prawodawstwem UE w zakresie ochrony środowiska naturalnego i innymi odnośnymi przepisami prawa;
7. jest zdania, że racjonalizacja popytu na energię, promowanie bezpiecznych i środowiskowo zrównoważonych rodzimych zasobów energii, zwiększenie efektywności energetycznej i liczby połączeń międzysystemowych dzięki ambitnym, wiążącym celom, a także edukowanie obywateli w zakresie odpowiedzialnego użytkowania energii należą do najskuteczniejszych narzędzi ograniczania zależności od energii pozyskiwanej z zewnątrz od niestabilnych międzynarodowych dostawców energii oraz realizacji celów klimatycznych UE; uważa, że w perspektywie krótkoterminowej uzależnienie energetyczne można zmniejszyć w drodze racjonalizacji popytu na energię, rozwoju odnawialnych źródeł energii i ich magazynowania, magazynowania gazu, rozwoju infrastruktury pozwalającej na odwrócony przepływ gazu, wspierania nowych projektów umożliwiających maksymalne wykorzystanie istniejącej infrastruktury oraz opracowania regionalnych planów bezpieczeństwa dostaw;
8. podkreśla potrzebę usunięcia wąskich gardeł i rozbudowy połączeń międzysystemowych, które umożliwią handel transgraniczny i stworzą konkurencyjne i dobrze zintegrowane regionalne rynki energii;
9. zaznacza, że europejska strategia importu energii musi uwzględniać realne koszty i korzyści ze źródeł energii w drodze aktywnego zaangażowania ludności lokalnej w procesy decyzyjne i poprzez ocenę wszystkich bezpośrednich i pośrednich czynników, a nie tylko tych, które dotyczą bezpośredniego korzystania z tych źródeł; przypomina o zagrożeniach i konsekwencjach dla środowiska, klimatu i zdrowia, jakie wiążą się z wydobyciem niekonwencjonalnych paliw kopalnych;
10. podkreśla istotny wkład, jaki handel może wnieść w promowanie i rozwój przyszłościowej technologii energetycznej, szczególnie w dziedzinie magazynowania i transportu energii, np. promowania „zielonych towarów” oraz rozwoju międzynarodowych norm efektywności energetycznej; wzywa Komisję i państwa członkowskie do traktowania efektywności energetycznej jako pełnoprawnego źródła

energii; podkreśla, że istniejące technologie zamieniające energię słoneczną i wiatrową w gaz mogą stanowić zabezpieczenie przed wahaniami cen energii na rynkach światowych z uwagi na już istniejące duże instalacje do magazynowania, sieci przesyłu gazu i nowoczesne elektrownie gazowe; podkreśla, że polityka handlowa UE powinna dążyć do wyeliminowania barier taryfowych i pozataryfowych w handlu innowacyjnymi technologiami energetycznymi; zaznacza, że przedsiębiorstwa unijne posiadają 40% wszystkich patentów w dziedzinie technologii ze źródeł odnawialnych;

11. z zadowoleniem przyjmuje negocjacje między UE i 13 innymi członkami WTO w sprawie inicjatywy dotyczącej zielonych towarów obejmującej produkty, usługi i technologie przyczyniające się do zielonego wzrostu, ochrony środowiska, działań na rzecz klimatu i zrównoważonego rozwoju; wzywa do zakończenia rozmów do końca 2015 r. na konferencji ministerialnej WTO w Nairobi;
12. wzywa Komisję do zapewnienia bardziej rygorystycznego monitorowania antykonkurencyjnych zachowań oraz do wprowadzenia działań antydumpingowych w celu ochrony europejskiego przemysłu energetycznego przed nieuczciwym przywozem z państw trzecich;
13. podkreśla znaczenie postanowień w umowach handlowych dotyczących współpracy technologicznej i usług w dziedzinie efektywności energetycznej oraz zdecentralizowanej produkcji energii ze źródeł odnawialnych, w tym utrzymania i rozwoju oprogramowania; wskazuje, że dekarbonizacja jest wspólnym celem UE i wielu krajów, regionów i miast partnerskich;
14. wzywa państwa członkowskie i Komisję, aby zgodnie ze swą ogólną polityką w zakresie zmiany klimatu oraz zobowiązaniem G-20 do odejścia od subsydiowania paliw kopalnych natychmiast zakazały udzielania kredytów eksportowych przeznaczonych na inwestycje w elektrownie wykorzystujące paliwa kopalne;
15. wyraża ubolewanie, że dyskusje dotyczące unowocześnienia instrumentów ochrony handlu są opóźniane przez Radę, mimo że Parlament wyraził zdecydowane poparcie dla ostrzejszych środków ograniczających nieuczciwy przywóz z państw trzecich;
16. wzywa Komisję, aby za pomocą instrumentów handlu międzynarodowego zachęcała kraje rozwijające się do dywersyfikacji produkcji energii oraz aby promowała produkcję energii słonecznej, w szczególności w południowym sąsiedztwie UE;
17. wzywa Radę do kontynuowania procesu modernizacji instrumentów ochrony handlu w celu zapewnienia, aby europejski przemysł wytwórczy – szczególnie produkujący turbiny, panele słoneczne, wysokiej jakości stal i materiały budowlane – mógł w pełni korzystać z transformacji sektora energetycznego;
18. podkreśla, że negocjacje w sprawie porozumienia dotyczącego towarów środowiskowych muszą opierać się na definicji towarów środowiskowych zgodnej z polityką UE i nie powinny być sprzeczne ze środkami pomocy na rzecz krajów rozwijających się przyjętymi w ramach Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC);
19. zwraca się do państw członkowskich o zacieśnienie w stosownych przypadkach

współpracy dotyczącej mechanizmu wymiany informacji o umowach międzyrządowych z państwami trzecimi w dziedzinie energii; zwraca się ponadto do Komisji o zbadanie dostępnych możliwości wspólnych dobrowolnych negocjacji nad umowami energetycznymi z dostawcami zewnętrznymi w imieniu UE; przypomina jednak, że pomoc powinna być udzielana wyłącznie na konkretne żądanie co najmniej jednego państwa członkowskiego, przy uwzględnieniu swobody decyzyjnej przedsiębiorców;

20. podkreśla, że umowy energetyczne powinny zawsze opierać się na zasadzie wzajemności, gwarantować normy jakości oraz zgodność z ramowymi warunkami prawnymi i prawem UE; wzywa Komisję, aby opracowała standardy umów energetycznych z państwami trzecimi promujące interesy Unii; apeluje do Komisji, aby z myślą o propagowaniu demokracji i przejrzystości regularnie informowała Parlament o umowach energetycznych zawieranych między UE a państwami spoza UE;
21. wzywa Komisję, aby wspierała inicjatywy na rzecz współpracy w sektorze energii między krajami basenu Morza Śródziemnego, przyczyniając się tym samym do budowania pokoju i dobrobytu ludności tego regionu, oraz podkreśla rolę, jaką polityka handlowa UE może odegrać w poprawie wzajemnych połączeń między oboma wybrzeżami Morza Śródziemnego; podziela pogląd Komisji, że stworzenie śródziemnomorskiego węzła gazowego ma istotne znaczenie, i jest zdania, że należy rozważyć wsparcie z instrumentów finansowych UE; wskazuje jednocześnie, że należy aktywnie pomagać śródziemnomorskim państwom członkowskim w rozbudowie ich zdolności wytwarzania energii słonecznej i przesyłania ewentualnych nadwyżek do sieci dostaw do państw członkowskich znajdujących się w mniej korzystnej sytuacji;
22. wskazuje, że rozpoczęcie negocjacji w sprawie umów energetycznych z państwami trzecimi dałoby UE mocniejszą pozycję na scenie międzynarodowej i stworzyłoby niezbędne ramy dla projektów, które mogą zwiększyć bezpieczeństwo energetyczne Europy, w szczególności inwestycji na dużą skalę w transnarodowe projekty infrastrukturalne.

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	22.9.2015
Wynik głosowania końcowego	+: 31 -: 7 0: 1
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	William (The Earl of) Dartmouth, Maria Arena, Tiziana Beghin, David Campbell Bannerman, Salvatore Cicu, Marielle de Sarnez, Santiago Fisas Ayxelà, Eleonora Forenza, Karoline Graswander-Hainz, Ska Keller, Jude Kirton-Darling, Gabrielius Landsbergis, Bernd Lange, Emmanuel Maurel, Anne-Marie Mineur, Sorin Moisă, Franck Proust, Godelieve Quisthoudt-Rowohl, Viviane Reding, Inmaculada Rodríguez-Piñero Fernández, Tokia Saïfi, Matteo Salvini, Marietje Schaake, Helmut Scholz, Joachim Schuster, Joachim Starbatty, Adam Szejnfeld, Iuliu Winkler, Jan Zahradil
Zastępcy obecni podczas głosowania końcowego	Klaus Buchner, Dita Charanzová, Edouard Ferrand, Agnes Jongerius, Sander Loones, Gabriel Mato, Fernando Ruas, Jarosław Wałęsa
Zastępcy (art. 200 ust. 2) obecni podczas głosowania końcowego	Marco Affronte, Andrejs Mamikins